

Pastýřský list otce biskupa Tomáše Holuba

přečtěte, prosím, v neděli 12. června 2016

Sestry a bratři,
poprvé se cestou pastýřského listu na Vás všechny obracím jako Váš biskup.

A je to pro mne radost!

Nejprve bych Vám chtěl **moc poděkovat** za Vaši vytrvalou modlitbu za nového biskupa. A to jak v těch dlouhých měsících nejistého čekání, tak i v době od mého jmenování až doposud. Moc Vám také děkuji za duchovní a u mnohých z Vás i za namáhavou fyzickou účast na mém svěcení. Jsem přesvědčen, že jestliže ohlasy tohoto pro nás všechny tak významného dne jsou téměř výlučně nesené slovy jako radostná, hluboká, duchovní či rodinná slavnost, pak to není náhoda. Naopak, je to vedle usilovné a obětavé práce mnohých především požehnaný plod modlitební přípravy celé naší diecéze! A to vůbec není samozřejmé a já Vám za to z celého srdce moc děkuji.

Slavnostní okamžiky jsou již ale za námi a já bych se chtěl **společně s Vámi podívat dopředu**. Chtěl bych se s Vámi podělit o dvě základní východiska, o které - inspirován modlitbou, rozhovory s lidmi, kterých si vážím, i svými osobními zkušenostmi - chci opřít naše společné putování do Božího království a tedy i konkrétní uspořádání života naší diecéze.

Tím prvním naprosto klíčovým východiskem je pro mne **radostná a živá víra, že náš svět je již zachráněn smrtí a zmrtvýchvstáním našeho Pána Ježíše Krista**. A to platí pro cokoliv, co konáme, čím trpíme či o co se strachujeme. Ať vypadají naše osobní dějiny, či události naší farnosti nebo diecéze sebedramatičtěji, ať jsou naše společenství sebemenší, my jako křesťané jsme uvěřili, že životní příběh každého, kdo vkládá svoji naději v Hospodina, nemůže dopadnout jinak než dobře. Jak to nádherně vyznává prorok Abakuk:

*I kdyby fíkovník nevypučel,
réva nevydala výnos,
selhala plodnost olivy,
pole nevydala pokrm,
z ohrady zmizel brav,
ve chlévě dobytek nebyl,
já budu jásosem oslavovat Hospodina,
jásat k chvále Boha, který je má spása. (Ab 3,17n)*

Tento základní radostný optimismus se ale nerodí na povel, nedá se vynutit. Je darem shůry a my jsme pozváni o tento dar radosti prosit. A k tomu bych Vás chtěl naléhavě pozvat. Jsem hluboce přesvědčen, že tato důvěřivá radostnost navzdory všem protivenstvím či našim selháním je něco naprosto zásadního, k čemu jsme naším Bohem voláni. Jestliže bychom se nesnažili tento dar důvěřivé radostnosti stále znovu a znovu oživovat, tak by nám něco zcela

podstatného chybělo a my bychom byli pro celé naše okolí nutně velmi nevěrohodní...

A pak bych si přál, aby druhým zásadním východiskem pro naši společnou cestu i pro naše rozhodování byl osvědčený jezuitský princip: „tantum quantum“, tedy česky: „natolik, nakolik“. Tento princip velmi jasně a srozumitelně říká: my jako církve, a nyní především my jako plzeňská diecéze, posuzujeme smysluplnost a přiměřenost našich kroků podle toho, nakolik vedou jednotlivé ženy a muže, staré i mladé, bohaté i chudé, zdravé i nemocné k osobnímu setkání s Kristem a k poznání Krista, který nás uvádí do vztahu s druhými. A podle toho, **nakolik** vedou k setkání s Kristem, **natolik** jim přikládáme důležitost personální, časovou i finanční. Napomáhat osobnímu setkání s Kristem jak pokřtěným, tak i nepokřtěným, vnímám jako jediný smysl pro existenci církve a tedy také jako **svrchované měřítko rozhodování o čemkoliv, co budeme konat v pastoraci, v ekonomice, v personální práci, v charitě, ve školství či v misijní práci.**

Samozřejmě takováto rozhodnutí nikdy nemohou být definitivní a neměnná. Ve svém biskupském znaku jsem si přál mít motiv cesty. Ten v něm zastupuje symbolická hvězda Tří králů putujících do Betléma.

Pro naši situaci je tato hvězda jasným poukazem na skutečnost, že my **způsoby a prostředky k naplnění dvou základních principů budeme vždy nově hledat**, tak jako tři mágové každý den nově hledali, kudy je vede hvězda na cestě k betlémskému dítěti.

Schopnost přiznat omyl či slepou cestu a ochota k návratu patří ke každému skutečnému putování.

A na takové putování Vás všechny zvu. Společně s Vámi se obracím na Matku Boží Pannu Marii, aby ona byla na naší cestě hvězdou jitřní, jež povzbuzuje k naději a ukazuje směr, a prosím i patrona naší diecéze blahoslaveného Hroznatu, aby nás inspiroval svojí vytrvalostí a neohrožeností při hledání cesty, na kterou nás náš Pán společně volá. A na kterou se já nyní s radostí společně s Vámi v důvěře v Boží blízkost vydávám.

S mládeží se těším na společné putování na Světové dni mládeže a s Vámi se všemi na naší diecézní pouť v Teplé 3. září tohoto roku. Věřím, že tam bude prostor lépe se osobně poznat a za naši společnou cestu se také společně modlit.

Prosím Vás nadále o modlitbu za mne a mé spolupracovníky a žehnám Vám i Vaším blízkým ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

+ Tomáš

V Plzni dne 2. 6. 2016, Č.j. 904/2016